

Corb la corb nu-și scoate ochii

Motto: "Frații se certă unul cu celălalt, dar se apără de ceilalți"
(Proverb japonez)

Mircea Sârbu
Mai 2021, Curtea de Argeș

Seria: "Zicale populare tălmăcite"

Cuprins

A fi corb ... nu numai în înțeles metaforic.....	3
Legea apartenenței	9
Sprijin necondiționat.....	13
Extensia proverbului	16

A fi corb ... nu numai în înțeles metaforic

Pentru a înțelege subtilitățile acestui proverb, trebuie mai întâi să facem cunoștință cu protagoniștii lui, adică cu "corbii".

Dacă deschidem DEX-ul, găsim o amplă definiție a acestei păsări, admirată de unii, disprețuită de alții. Astfel:

"CORB, corbi, s. m. 1. Pasăre semirăpitoare, omnivoră, din familia corvidelor, mai mare decât cioara, cu penele negre, cu ciocul și picioarele puternice și cu penajul negru cu luciu metalic; croncan (Corvus corax). ◇ Expr. Negru ca corbul (sau ca pana corbului) = foarte negru. 2. Compuse: (Ornit.) corb-albastru = dumbrăveancă; corb-de-mare = cormoran; corb-de-noapte = pasăre cu capul și ceafa negre, cu spinarea cenușie și cu pânțele alb-cenușiu (Nycticorax nycticorax). 3. Pește de mare cu capul mare și botul gros, rotunjit, de culoare brună (Corvina nigra). 4. (Art.) Numele unei constelații din emisfera australă. – Lat. corvus."

E clar că proverbul nu face referire nici la "peștele de mare cu capul mare" și nici la o "constelație", așa că voi exclude din analiză cele două entități.

Deci o largă paletă de viețuitoare, și nu numai, ce definesc noțiunea de "corb", viețuitoare care diferă atât ca aspect, dar mai cu seamă prin modul lor de comportament de alte specii de păsări, inclusiv față de cioară.

Nu am să analizez fiecare tip pe care DEX-ul ni-l supune atenției. Mă voi referi în continuare doar la corbul autohton, pasărea pe care nu cred că există cineva care să nu o fi văzut, măcar odată.

Corbul este o specie apreciată de unii și disprețuită de alții, așa încât voi încerca să găsesc o explicație cât de cât plauzibilă față de această reacție de care se bucură corbul.

Corbul este în primul rând o pasăre apreciată pentru spiritul ei de atașament la valorile speciei. A nu se confunda cu cioara.

Te-ai întrebat vreodata care este diferența dintre cioara și corb? Aceste animale arată aproape la fel și sunt păsări foarte inteligente, dar sunt foarte diferite în comportament, habitat și chiar au caracteristici fizice diferite.

	Cioară	Corb
Pene	Mai puțin strălucitoare	Strălucire umedă
Aripi în Soare	Purpuriu	Stralucitor cu nuanță albastră sau violet
Corp	Mai mic decât al corbului și mai plat. Are ciocul alb.	Mai mare și mai puternic. Are ciocul complet negru.
Mărimea	Mai mic; lungime corp 49 cm; greutate de 340 – 530 grame	Mai mare; lungime corp 70 cm; greutate de 700 – 1600 grame
Aripi	Anvergura aripilor de la 81 la 94 de centimetri	Anvergura aripilor de la 113 până la 135 de centimetri
Durata de viață	23 ani	18 ani

	Cioară	Corb
Habitat	În zonele cu populație umană; socială și îndrăzneță	În zonele populate de animale; mai puțin social, mai precaut.
Vocalizarea	Caw-Caw; nazal, apel înalt	Gronk-Gronk, croooooak; scăzut și răgușit
Habitat	Zone urbane și culturi agricole	Zonele sălbatice, păduri de foioase sau de conifere
Forma cozii	Evantai	Tronconică

Legat de inteligență, ciorile sunt foarte inteligente și sunt cunoscute că pun la punct modalități ingenioase de a obține alimente și de a supraviețui în orașe. Ele pot avea relații speciale cu oamenii care le dau mâncare. De exemplu, ciorile aduc mici daruri (pietre, capace, bucăți de sticlă strălucitoare, etc.) acestor oameni. Super comportament.

Spre deosebire de ciori, corbii au capacitatea de a recunoaște și de a-și aminti chipurile oamenilor. Ei ... ce părere aveți?

Corb sau cioară? Multă lume confundă corbul cu cioara, deși între cele două există o serie de diferențe. Cele două păsări sunt renumite pentru inteligența lor și capacitatea de a identifica inamicul. Ambele zburătoare fac parte din familia Corvidelor, iar în România sunt prezente opt specii.

Cu toate că cele două păsări se aseamănă foarte mult, sunt multe lucruri care le și diferențiază. În rândurile de mai jos vă voi prezenta particularitățile fiecărei păsări în parte. Nu aș vrea să se creadă că am intenția de a face o prelegere ornitologică, dar pentru a putea înțelege nuanțele proverbului, sunt obligat să vă răpesc câteva momente cu informații zoologice.

În primul rând dimensiunea, corbul este mult mai mare decât o cioară. Corbul are între 55-70 cm înălțime și până la 130 cm între aripile desfăcute, în timp ce cioara poate ajunge până la 45 cm înălțime și până la 90 cm cu aripile desfăcute. Așa cum este normal și greutatea dintre cele două păsări este diferită, o cioară poate avea 400-500 de grame, pe când un corb poate ajunge și la 1,5 kg.

Ciorile sunt sociabile și le place să trăiască în zonele populate de oameni, spre deosebire de corbi care preferă să stea mai degrabă în sălbăticie. Culoarea ciorilor diferă de la o specie la alta, având un aspect negru prăfuit, însă chiar și așa nu se pot compara cu un corb, care are un penaj negru strălucitor.

Cioara are ciocul mai mic, mai deschis la culoare și fără pene, în timp ce corbul are ciocul negru, curbat și gros, cu partea superioară a bazei acoperită de pene groase.

O altă diferență majoră între cele două păsări o reprezintă coada, care la corb este sub formă de romb, în timp ce la cioară este sub formă de evantai.

Corbul scoate un sunet puternic, spre deosebire de cioară care nu are aceeași rezonanță. În ceea ce privește zborul, un corb poate fi văzut zburând la distanțe mici – de 2-3 metri de sol, dând mai rar din aripi și planând mai mult, în schimb, cioara preferă să zboare la înălțimi de peste 10 metri.

Durata de viață a unei ciori se învâрте în jurul a 25 de ani, iar dacă este ținută în captivitate aceasta poate ajunge și la 80 de ani. De cealaltă parte, corbul trăiește, în medie, 18-20 de ani, iar în captivitate poate ajunge și la 60 de ani.

Potrivit ultimelor studii, corbii sunt cele mai inteligente păsări de pe planetă, fiind urmate imediat de ciori. Deși pare greu de crezut, ciorile sunt singurele viețuitoare, cu excepția omului și maimuțelor, care sunt capabile să se folosească de "unelte" în căutarea hranei.

În Japonia, a devenit cunoscut felul cum ciorile negre (*Corvus corone*) folosesc mașinile pentru a sparge nuci. Acestea iau câteva nuci și le pun pe jos în mijlocul intersecțiilor. Apoi, așteaptă ca un vehicul să treacă pentru a sparge coaja nucilor, zburând imediat pe pământ pentru a mânca interiorul gustos. Ciorile pot ține minte și recunoaște chipurile oamenilor, arată un studiu realizat în 2011 de un grup de la Universitatea din Washington. Printre prădătorii ciorilor se numără șoimii, bufnițele, coioții și ratonii.

Pentru a se proteja de acestea, corvidele știu că numărul reprezintă un avantaj. În momentul în care văd un posibil prădător, ciorile și corbii se grupează în colonii, de unde vine și vorba "corb cu corb nu-și scot ochii".

Toate corvidele, inclusiv cioara și corbul, se împerechează pe viață cu un singur partener. Fidelitatea ciorilor și a corbilor este atât de mare, încât nu își caută alt partener decât dacă cel actual a fost ucis sau capturat. Puii de cioară sunt îngrijiți de ambii părinți până când aceștia învață să zboare, respectiv 32-33 de zile, după care rămân în apropierea coloniilor, de obicei foarte numeroase.

Corbii sunt singurele păsări care nu se ascund în timpul furtunilor puternice. Când se stârnește o astfel de furtună și celelalte păsări stau ascunse, corbii sunt singurii care au curajul să zboare, dându-se peste cap și executând manevre acrobatice de zbor.

În mitologia românească, corbul este o pasăre cu semnificații ambivalente. Pe de o parte, corbul prevestește nenorociri: moarte, boli, viscol, război. Pe de altă, este un mediator ceresc între elemente, între Cer și Pământ. În basmele românești, corbul apare deseori drept aliat al eroului. Ciorile sunt percepute, adesea, dintr-o perspectivă negativă. În foarte multe tradiții, de-a lungul istoriei acestea au fost asociate cu anumite concepte precum moarte, boli sau lucruri de rău augur. În plus, ele sunt catalogate de fermieri drept hoațele recoltelor, sau un deranj pentru locuitorii de la oraș. Totuși, ele au rolul lor.

William Shakespeare este considerat cel care a dat tonul "demonizării" corbilor, în Europa. În operele sale *Macbeth*, *Julius Caesar* și *Othello*, i-a portretizat pe corbi drept mesageri și exponenți ai răului. În Japonia, corbul este considerat mesager divin și pasăre de bun augur, vestitor al victoriei și semn al virtuții războnice. În Coran, corbii sunt prezentați drept făpturile care i-au învățat pe oameni să își îngroape morții. În Grecia Antică, cioara era pasărea zeiței Atena, iar corbul era pasărea mesager a zeului Apollo. În Africa, corbul are rol de călăuză și spirit protector, fiind considerat o pasăre care îi previne pe oamenii în privința posibilelor pericole.

Ei, ce părere aveți? De ce oare strămoșii noștri au ales corbul ca element definitoriu pentru un proverb? Păi se pare, acum, că alegerea e destul de evidentă. Corbul e inteligent, loial, atașat speciei, și știe că "unde sunt doi puterea crește". De fapt se pare că sensul proverbului are și o componentă asociativă, de protecție, dar mai ales de suport reciproc.

Ce ne mai spune proverbul prin folosirea metaforei cu aceste păsări, de unii admirate, de alții detestate? Păi ni se atrage atenția că suntem părți componente ale unei comunități pe care trebuie să o facem să evolueze, evoluție de care noi înșine beneficiem.

Așa cum corbii "nu își scot ochii" deci sunt solidari cu semenii lor, tot așa și noi ar trebui să fim solidari cu cei care trăim în comuniune. De multe ori, între noi se crează o stare conflictuală care în foarte multe cazuri se transformă în ură, în dezbinare ce este similară cu "scoaterea de ochi" de care pomenește proverbul. Suntem o specie în care solidaritatea de grup nu e unanim recunoscută, și de aceea poate nu e rău să tragem cu ochiul și la viețuitoarele din jurul nostru.

Am pomenit de solidaritatea de grup. Una din efectele acestei lipse de solidaritate este invidia, care inevitabil degenerază în bârfă.

Sunt convins că ați asistat de multe ori la evenimente la care un prieten a povestit cum prietenul comun și-a deschis un mic butic, și din acel moment s-a retras din cercul de prieteni. E clar că prietenul nu mai are "ochi" pentru cei cu care mai înainte era prieten, adică ... "s-a ajuns" și "nu ne mai cunoaște". Oare care ar fi reacția prietenului dacă situația s-ar fi petrecut în "lumea corbilor"? Pentru mine e clar faptul că dacă am fi fost "corbi", ne-am fi bucurat de faptul că unul dintre noi a găsit o "bucată de cașcaval". Și atunci, de ce noi, ca oameni, nu ne bucurăm de reușita unui semen de-al nostru? Doar pentru că nu suntem "corbi"?

Invidia nu este altceva decât manifestarea îndoielilor noastre interioare și a experiențelor trecute. Atât invidia, cât și gelozia, sunt emoții puternice care au la bază sentimente de nesiguranță, teamă, îngrijorare, sau anxietate.

În general, există mai multe motive pentru care oamenii simt sentimente de invidie sau gelozie, dar cele mai răspândite sunt cele de insecuritate.

Oamenii au tendința de a se compara în mod constant cu ceilalți, invidia devenind astăzi una dintre cele mai răspândite emoții din societatea modernă. Oare și "corbii manifestă invidie? Cu siguranță că nu, căci altfel și-ar scoate ochii.

Majoritatea dintre noi pot recunoaște rapid efectele dăunătoare ale invidiei:

- favorizează nemulțumirea și suferința;
- ne răpește libertatea;
- conduce la resentimente și amărăciune;
- ne face să facem lucruri pe care în mod normal nu le-am face;
- favorizează apariția depresiei.

Deși pare amuzant, invidia se poate strecura chiar și atunci când un prieten postează pe Facebook o imagine adorabilă dintr-o călătorie a sa. Acea poză te

poate face să te simți nesigur cu privire la cât de romantică este relația ta cu natura și te poate determina să reacționezi copilăresc și să încerci să îl concurezi.

Ce trebuie să știi despre invidie?

- Momentul tău cel mai vulnerabil este atunci când te plictisești, sau când nu te concentrezi asupra obiectivelor tale.

De fapt, atunci când începi să îți împlinești propriile scopuri în viață, nu doar că nu mai ai de ce să fii invidios, dar chiar te bucuri de realizările altora.

Acest lucru se datorează faptului că știi cum este să-ți stabilești un scop și să muncești pentru a-l obține. Lucrul acesta îți dă o senzație fantastică!

- Dacă nu-ți petreci timpul în mod înțelept și mereu amâni lucrurile de care ar trebui să te ocupi, devine ușor să cazi în capcana invidiei.
- Iar dacă nu ești mulțumit de propriul tău progres, este normal să ai sentimente de frustrare și să porți resentimente față de cei care au curajul de "a lua taurul de coarne".
- Trebuie să știi că ești capabil de mult mai mult! Prețuiește timpul pe care îl ai și începe să îți planifici schimbarea.
- Privește lucrurile dintr-o altă perspectivă

În general, oamenii care nu intră în capcana invidiei, sunt mai încrezători în sine și pot vedea imaginea de ansamblu în orice situație. Acești oameni înțeleg că fiecare persoană întâmpină probleme, dificultăți și slăbiciuni, nu doar ei.

Oamenii încrezători în sine au așteptări realiste cu privire la ceea ce se întâmplă în lumea din jurul lor și înțeleg că fiecare persoană are talente, oportunități și scopuri diferite.

- Pentru a obține motivația de care ai nevoie, nu înseamnă întotdeauna mai mulți bani.

Mulți oameni ajung la concluzia că succesul trebuie întotdeauna să implice mai mulți bani. De aceea, sunt atât de mulți oameni nesatisfăcuți și care au doar lucruri negative de spus despre ceilalți.

- Dacă faci eforturi doar pentru câștiguri financiare, mereu te vei confrunta cu o senzație de gol și multe resentimente.

Desigur, nu există nici o îndoială că banii sunt vitali pentru a supraviețui în această societate, dar pentru a obține satisfacții adevărate trebuie să îți găsești un scop creativ, nu unul material.

Este vorba de a avea un scop dincolo de a face bani și de a-ți implica mintea în ceva care este cu totul al tău, care nu are nimic de-a face cu drumul altcuiva.

În această societate, acordăm atât de multă valoare aspectului exterior, statutului și realizărilor financiare, încât este ușor să uităm că toți avem daruri unice, iar recompensa după care cu toții tânjim de fapt, este liniștea interioară și stima de sine.

Invidia este o emoție naturală, umană, care este inevitabilă, dar ea poate fi folosită într-un mod pozitiv pentru a împinge oamenii să devină mai buni. Totul depinde de tine, de cum alegi să privești lucrurile și dacă alegi să o folosești în avantajul tău.

Deci, data viitoare când simți că îți vine să spui lucruri negative despre cineva, încearcă să te gândești dacă asta rezultă din gelozie sau invidie și apoi, analizează de ce ești vulnerabil la această energie negativă.

- Concentrează-te imediat pe ceva care îți poate schimba viața sau mentalitatea și transformă invidia într-o cale motivațională.

În consecință, ia în considerare câțiva pași utili, care te ajută să scapi de invidie:

- Concentrează-te asupra lucrurilor bune din viața ta
Esti talentat, ești unic. Viața ta este valoroasă, nu încerca să trăiești viața altcuiva. Cu siguranță, ai nenumărate motive pentru a fi recunoscător.

- Amintește-ți că nimeni nu le are pe toate
Întotdeauna pare că ceilalți o duc mai bine decât tine, dar asta pentru că privim o imagine distorsionată a realității.

- Evită persoanele care prețuiesc în mod obișnuit lucrurile greșite
Dacă îți petreci timpul cu oameni care vorbesc de cele mai noi tendințe în modă, despre cele mai mari salarii, despre mașini scumpe și vacanțe extravagante, vei cădea inevitabil în capcana de a compara bunurile tale cu ale lor. Amintește-ți că sunt lucruri mult mai importante de urmat și toate se petrec la timpul lor, în mod diferit, în viața fiecăruia.

- Petrece-ți timpul cu oameni recunoscători
Recunoștința este extrem de contagioasă. Se spune că o inimă recunoscătoare este un magnet pentru miracole. Caută mereu astfel de persoane pozitive, care sunt o bucurie pentru sufletul tău.

- Bucură-te de succesul altora
Ok. Asta chiar nu este deloc ușor, dar nu trebuie să privești viața ca pe o competiție. Atunci când vei învăța să te bucuri pentru succesul altora, este momentul în care faci un pas uriaș spre depășirea invidiei o dată pentru totdeauna și vei observa că deschizi o ușă pentru a primi binecuvântări.

- Fii generos
Chiar dacă trebuie să te forțezi la început, fă generozitatea un obicei esențial în viața ta. Oferă din timpul tău, oferă din talentele și abilitățile tale, oferă din banii tăi. Cu cât petreci mai mult timp cu cei care au mai puțin decât tine, cu atât mai mult vei găsi împlinire și semnificație.

Având în vedere cele enumerate mai sus, hai să încercăm să îi înțelegem comportamentul corbilor, și încet, încet să începem să ne comportăm ca ei, și să căutăm să nu ne "mai scoatem ochii" unii altora. Zău că merită.

Legea apartenenței

Dar să ne reîntoarcem puțin la proverbul nostru. Prin noțiunea "corb la corb" suntem conduși inevitabil la ideea că ei aplică fără excepție o lege a Universului, "Legea apartenenței".

Hai să vedem ce au descoperit "corbii" și noi nu ... încă.

Referitor la legea apartenenței, se spune că fiecare individ născut într-o familie are dreptul de apartenență necondiționată la familia respectivă.

Legea apartenenței are mai multe aspecte de luat în considerare.

A aparține, din perspectiva Arborilor genealogici, înseamnă a avea dreptul de a avea un loc în timp și spațiu în "istoria" familiei în care ne-am născut;

Apartenența este un drept primit prin naștere, dreptul de apartinere la o familie, la un neam. Acesta este un drept ce nu poate fi alterat, nu poate fi luat, deoarece în cadrul familiei, toți membrii ei au drepturi egale de apartenență.

Apartenența unei persoane se manifestă și la nivel de grupuri, în cadrul societății, în: muncă, activități culturale, sociale și politice, prieteni, etc.

Interesant e și faptul că între victimă și agresorul său se creează o relație de apartenență atât de puternică, încât relația lor este mai intensă și mai puternică decât apartenența cu familiile de origine. Ea se poate dizolva doar în momentul în care cei doi se iartă, la modul profund, la nivel de suflet;

Conștiința este cea care determină apartenența la ceva, fie că e familie, grup etnic, neam, religie, etc.

În Dicționarul explicativ DEX, Conștiința este definită ca fiind forma cea mai evoluată, proprie omului, de reflectare psihică a realității obiective prin intermediul senzațiilor, percepțiilor și gândirii, sub formă de reprezentări, noțiuni, judecăți, raționamente, inclusiv procese afective și voiaționale. Din perspectivă filozofică, conștiința este asimilată cu cugetul, gândirea, spiritul.

Fiecare individ are o conștiința proprie pe care o dezvoltă în funcție de mai mulți factori: familie, mediul social, mediu cultural, educația primită în familie și în societate.

În cazul "corbilor" nu se poate vorbi de o conștiință, deoarece nivelul lor evolutiv este redus, dar această conștiință, Creatorul a înlocuit-o cu o caracteristică pe care și noi oamenii o avem din naștere, instinctul. "Corb la corb" este deci o reacție generată de instinctul lor de supraviețuire. Dar să ne reîntoarcem la om.

Conștiința individuală, este prima formă de conștiință și este specifică individului, în funcție de aceasta, omul acționează și interacționează în relația cu cei din jur.

Formele conștiinței la nivel colectiv sunt:

- Conștiința familială și socială

În momentul în care spunem că aparținem unei familii, la nivel energetic aparținem și conștiinței familiei. Într-un fel, acesta este prețul pe care îl plătim apartenenței la familie. Preluăm automat conceptele și tiparele familiei. Așa se explică de ce în anumite familii, membri mai multor generații practică aceeași profesie, aceasta fiind o formă de loialitate față de familie. De asemenea în religie suntem botezați în religia părinților noștri. Locul de muncă, prietenii, grupurile profesionale, cluburile sunt entități colective cu propria formă de conștiință. Prin aderarea la grupul respectiv, suntem de acord să ne conectăm și să respectăm conștiința colectivă a grupului respectiv. Conștiința și apartenența generează automat și sentimentul de excludere. Astfel, aparținând unor grupuri, putem fi excluși din altele.

- Conștiința sistemică

Așa cum îi spune și numele, aparține unui sistem, care în cazul de față este neamul. Este un câmp energetic ce conține cumulul relațiilor dintre toate generațiile unui neam. Datorită conștiinței sistemice sau de neam, reacționăm sau manifestăm lucruri ce s-au întâmplat în familie cu multe generații în urmă. Conștiința sistemică este impersonală, are la baza cele mai profunde sentimente de iubire, onoare și respect. Conștiința sistemică este o “cărare a cunoașterii binelui și răului dincolo de sentimentele de vinovăție și inocență” (Bert Hellinger).

- Conștiința Superioară

Aceasta este cea mai înaltă formă de conștiință, întrucât ea se creează și se dezvoltă la nivel de spirit, este cea care ne călăuzește pașii spre reîntregirea noastră ca și spirit. Un astfel de exemplu este Conștiința Hristică, ale cărei principii ne ajută să creștem ca și spirite, pentru a ne întoarce, la un moment dat, la Dumnezeu Tatăl.

Fiecare formă de conștiință ne ajută să ne ancorăm în realitate. Pe măsură ce ne dezvoltăm ca ființe întrupate, putem să discernem ce este mai bine pentru noi și să alegem formele de conștiințe colective la care aderăm. Un lucru este foarte important de reținut, și anume că indiferent de ceea ce facem, trebuie să onorăm ceea ce lăsăm în urmă și să nu judecăm. Onorarea și lipsa judecății face ca legăturile dintre noi și sistemele pe care le lăsăm în urmă să fie în armonie, fără să apară fenomenul de excludere.

Vedeți, instinctiv, ”corbii” reușesc să perpetueze conștiința de grup, lucru care le crează o stare de stabilitate emoțională prin sentimentul instinctual de apartenență.

Deci, în momentul în care te-ai născut într-o familie și dreptul la apartenență nu-ți este recunoscut, apartenența se transformă de fapt într-o excludere și se simte ca o ruptură, inclusiv la nivel de câmpuri energetice.

Excluderea unui membru din familie / grup echivalează cu nerecunoașterea faptului că acesta aparține acelei familii. Oricare ar fi comportamentul acestuia, el face parte din această familie. În plan practic, persoanele excluse sunt considerate membrii unei familii despre care nu se vorbește deloc sau foarte puțin pentru că au adus “rușine” asupra neamului. Această “rușine” este înțeleasă din perspectiva unor norme sociale impuse, norme religioase, cutume, etc.

Concret, iată câteva exemple de membrii de familie care pot fi excluși în mod intenționat, sau nu: copiii din flori care nu păstrează o legătură cu familia biologică, femeile sau bărbații care s-au căsătorit cu parteneri nedoriți și au fost renegați de părinți, sinucigașii, criminalii, infractorii etc. Un copil adoptat, căruia îi este ascuns acest fapt, chiar dacă va fi crescut în condiții foarte bune și înconjurat de iubire de către părinții adoptivi, va simți un gol sufletesc pe care nu și-l va putea explica, deoarece este partea care lipsește legăturii energetice cu familia biologică.

Aș vrea să precizez că nu toate cazurile menționate mai sus reprezintă o excludere. Dacă acești membrii sunt acceptați în familie, recunoscuți că aparținând neamului, păstrează relațiile cu familia, atunci nu se poate vorbi în mod obligatoriu de o excludere.

Pentru a înțelege mai bine modul în care funcționează legea apartenenței, am să mă opresc asupra câtorva exemple des întâlnite în cadrul sesiunilor de construcție a arborilor genealogici:

- Uitarea că formă de excludere

Uneori, se întâmplă pur și simplu ca un membru al familiei, mai ales dacă a plecat de acasă în anii timpurii ai vieții sale, să fie uitat sau omis din poveștile din cadrul familiei. În minim 2 generații, nu se va mai ști despre el nimic, nici măcar numele, dacă din varii motive nu a putut să țină legătură cu familia. În acest caz, peste generații, el își va cere și își va revendica, prin unul din urmașii familiei, dreptul de a fi inclus în familie. Acesta nu a greșit cu nimic, însă hazardul a făcut jocurile de așa natură încât să fie uitat pur și simplu. Nimeni nu a greșit cu nimic față de sistemul de familie, doar că a fost uitat și va reveni să își ceară drepturile, prin intermediul unui reprezentat al familiei de origine; acest lucru este posibil pentru că urmașul și-a asumat la nivel de suflet acest "rol", adică misiunea de "a forța" familia să-și reamintească de cel uitat;

- Omul cu păcatul

Am dat o denumire sugestivă acestei categorii, ea fiind formată din exact ceea ce și sugerează, oameni care fiind judecați de familie sau societate după percepțe etice specifice grupului din care face parte, prin percepțele sociale, familiale, religioase sau de altă natură, sunt considerați păcătoși. Este acea persoană din cadrul familiei care deși de multe ori nu este alungată, este judecată aspru și marginalizată.

Această persoană ajungând la stadiul de adult, deja este greu de ascuns pentru că în istoria recentă a familiei se știe de existența ei. Aici putem aminti: împătimiții de jocuri de noroc, cei care au relații intime în afară căsătoriei, alcoolicii, criminalii, etc.

- Sinucigașii

Sunt acele persoane care își iau viața și provoacă un mare val de energie a rușinii, angoasei, etc. în egegorul de familie. Viața trebuie onorată sub toate formele ei de manifestare. În momentul în care cineva nesocotește darul vieții, luându-și singur viața, crează o ruptură în câmpurile familiei, "îmbolnăvind" conștiința acesteia.

Fenomenul de excludere apare în momentul în care conștiința de familie tinde să elimine "boala". Ulterior, în generațiile următoare, "boala" își va reface simțită

prezența în manifestarea unui urmaș al familiei, cu scopul de a însănătoși acea parte a conștiinței de familie atinsă de boală.

- Secretul de familie

În unele cazuri, fenomenul de excludere este explorat în Arborele genealogic sub formă sugestivă de „Secret al familiei” – adică există ceva în familie, despre care nu se vorbește deloc sau aproape deloc, poate că la generația celui care își lucrează arborele genealogic nici nu a ajuns informația concretă, doar că există consecința manifestării la nivel energetic și comportamental a acestuia;

- Lipsa parțială sau totală de onorare a părinților de către copii

Această categorie este ca un perpetuum mobile și are ca punct de plecare lipsa de respect a copiilor față de părinți. Când un copil își judecă părintele pentru ceva ce a făcut sau nu a făcut, în accepțiunea copilului, din punct de vedere energetic părintele este cumva împins în afară familiei, locul lui fiind luat de cel ce l-a judecat. Desigur, este vorba de o excludere parțială, însă pentru părinte se va resimți ca și cum a fost exclus din propria familie. În momentul în care copilul judecă ceva din trecutul sau prezentul părintelui, energetic și emoțional se poziționează într-o ipostază de superioritate, de aroganță care transmite mesajul “eu știu mai bine”; cu alte cuvinte, copilul preia poziția de părinte a părintelui lui, încălcând astfel o altă lege, legea succesiunii. Și, în acest punct nu se pune problema că părintele a făcut sau nu ceea ce copilul judecă, ci faptul că adoptând o astfel de atitudine, copilul va atrage în viață sa tocmai ceea ce a judecat. Altfel spus, copilul, oricare ar fi comportamentul, poate cu adevărat inadecvat al părintelui, trebuie să-i respecte locul în familie. Fără acești părinți, el nu ar fi existat.

În ceea ce privește situația inversă, în care părinții își exclud copii (ex. îi dau spre adopție, îi exclud din familie pentru că nu s-au supus dorinței lor și fac afirmații de tipul “de azi tu nu mai ești copilul meu”), conștiința colectivă a familiei biologice va reacționa, pentru a reechilibra nivelul energetic al situației. Astfel, se poate ca frații rămași în familie (dacă există) sau membrii ai viitoarelor generații (ex. nepoții) să aibă atitudini și comportamente nepotrivite atât față de părinți, cât și față de alți membri ai societății. Iată câteva exemple: își vor judeca părinții cu o asprime greu de justificat, se vor simți nedreptățiți și persecutați în diverse situații în societate, chiar dacă în realitate nu se întâmplă acest lucru, ar putea avea căderi psihice/depresii, fără un motiv aparent real. Refacerea echilibrului inițial al familiei se va face când acel frate sau rudă care și-a asumat rolul, îi va recunoaște celui exclus dreptul de a aparține.

În cadrul sistemului de familie, sunt cauze multiple care generează aceleași rezultate și pentru mai multe cauze se aplică același “tratament”.

Din experiența de lucru cu arborii genealogici, am constatat că de multe ori cele 3 legi de sistem se îmbină, făcând relativ dificilă separarea cauzele între ele. Dar, tot din experiență, am învățat că, oricât de complicate ar fi lucrurile, acolo unde membrii familiei sunt dispuși să vadă, să accepte și să integreze cu adevărat faptele de viață așa cum s-au petrecut, vindecarea este posibilă.

Acolo unde funcționează ”Legea apartenenței”, cu siguranță ”corbii nu își vor scoate ochii”.

Sprijin necondiționat

De la "corbi" mai învățăm ceva util, "sprijinul necondiționat". De fapt, pentru a te bucura de un sprijin necondiționat, trebuie să beneficiezi de o "rețea de sprijin". Pe o asemenea rețea de sprijin se bazează ajutorul pe care "corbii" și-l acordă pe toată durata conviețuirii intracomunitare.

Ce este de fapt o rețea de sprijin? Habar n-am ce ar putea ea reprezenta pentru tine, de exemplu, dar pentru "corbi" e un lucru fundamental. Pentru mine, înseamnă câțiva prieteni de suflet alături de care pot să fiu eu însumi și-n fața cărora nu există subiecte tabu. Definiția unei "rețele de sprijin" depinde de la om la om, dar cred că nevoia de sprijin necondiționat o avem cu toții.

Ființa umană nu este creată să trăiască solitar. Dacă acum câteva generații familiile extinse trăiau la grămadă, iată că azi ne rezervăm mai mult spațiu personal. Locuim separat de părinții și bunicii noștri, iar avantajele sunt evidente. Ne gospodărim singuri dinamica vieții, cămara din bucătărie, timpul și angoasele. Pe de altă parte, ne trezim și foarte singuri, mai ales atunci când un eveniment nefericit ne face să fim (sau să ne simțim) foarte vulnerabili. De la o simplă răceală la o boală mai serioasă, de la apariția copiilor (când bunicii ar putea fi de mare ajutor) până la sărbătorile pe care le petrecem departe de cei dragi sau de familia extinsă, toate acestea sunt evenimente în care o "rețea de sprijin" ar face minuni. Da, inclusiv de unchiul care crede că poate să bea încă un păhărel de pălincă, sau de mătușa care întrebă insistent "când te măriți/însori", "când vine bebe" sau, dacă a venit, "când vine bebe numărul doi", etc., sunt întrebări frecvente la care suntem supuși de către "rețeaua de sprijin". Ne irită, dar fac parte din noi și e simplu de intuit că în spatele insistenței se ascunde o grijă tandră sau frici izvorâte din dragoste. De cele mai multe ori.

Pentru că eu, geografic vorbind, sunt departe de familie restrânsă, rețeaua mea de sprijin este alcătuită, în mare parte, din oameni cu care nu sunt înrudit, dar care m-au acceptat în anturajul lor. Sunt persoane cu care am construit relații bazate pe prietenie, respect, înțelegere și raportul a fost mai mereu win-win. Într-un fel, ne simțim reciproc terapeuți amatori, bone la nevoie, consilieri financiari sau surse nesecate de haz de necaz. Cum să trăiești fără toate aceste resurse, mai ales când dai de greu? Și toți dăm.

De ce avem nevoie de prieteni foarte buni, e o întrebare binevenită într-o lume bazată pe nesiguranță și frici de tot felul.

Prietenii foarte buni, oamenii speciali care îți sunt alături "no matter what" sunt un fel de oglinzi în care îți surprinzi reflexia atunci când nu prea mai știi de tine. Sunt cei care îți arată, cu tact, ce pare să se petreacă cu tine, cel puțin văzând din afară, dar cunoscând și contextul interior. Te trag de mânecă la nevoie, te scot din necaz când pot, te sprijină, te încurajează, te opresc din a face lucruri nesăbuite sau din a te îneca într-un butoi infinit de nostalgie. Sunt puncte de reper într-o înlănțuire firească de evenimente, iar tu ești, la rândul tău, punctul lor de reper. Învățăm unii de la alții din secunda în care ne permitem să vedem adevărul celuilalt și îl asimilăm ca posibil adevăr personal. Am învățat să fiu mai blând cu mine de la un prieten, să am curajul să spun "nu" de la un alt prieten, să fac vin din via proprie și să mă ridic de la pământ atunci când credeam că nu mai are sens. Am învățat să înfloresc ...

“Deși trăim într-un secol în care independența este valorizată, la bază suntem ființe relaționale și nu putem trăi fără relații. De fapt, multe studii arată că nivelul nostru de fericire este corelat cu calitatea relațiilor pe care le avem. Tocmai de aceea, dacă avem sau nu avem prieteni spune multe despre starea noastră de bine. Iar faptul că ne confesăm acestora are legătură cu nivelul de încredere pe care îl avem în relații. Ne simțim bine atunci când avem încredere, când oferim și când o primim la rândul nostru sprijin.

Așadar, cum ne construim o rețea de sprijin autentică și de încredere?

- Ascultă fără să judeci

Îți spui că e de la sine înțeles. Te contrazic. Creierul nostru are tendința naturală să judece și să pună etichete, iar motivul pentru care o face este, în esență, unul benign. Etichetele ne ajută să organizăm informația mai ușor și să funcționăm mai eficient. Din perspectiva psihologiei cognitive, tendința este să reducem stimulii și informația la concepte sau etichete pentru a evita suprasolicitarea cognitivă.

Etichetăm anumite obiceiuri drept nocive pentru că informația acumulată până în punctul respectiv ne arată că avem dreptate. Este metoda naturală a creierului de a pune în "sertărașe" ușor de recunoscut: obiceiuri, persoane și situații. Se numește experiență, până la urmă. Judecând o situație, o comparăm cu ceea ce ni s-a întâmplat și asta ne spune ce comportament ar trebui să adoptăm ca să fim în siguranță. Însă când un prieten din rețeaua de sprijin face ceva ce noi etichetăm drept greșit sau periculos, ne raportăm la reperele noastre, diferite de reperele sale. Nu te grăbi deci să cerni lucrurile altuia prin sita proprie, este suficient să asculți și să ajuți omul să ceară singur evenimentele prin sita experiențelor sale.

- Întreabă când nu înțelegi

Pentru că nu suntem într-un cadru marcat de reguli clare (cum ar fi pe canapeaua iconică a unui psihoterapeut), întreabă când nu înțelegi. Bunul tău prieten are un comportament pe care îl găsești de neconceput? Înainte să te repezi cu o judecată, întreabă de ce s-a comportat în acel mod. Ai putea înțelege lucrurile dintr-o perspectivă nouă, surprinzătoare. Și, mai ales, ai putea ajuta persoana din fața ta să le vadă așa și să observe singură că a reacționat fără să ia în calcul toate consecințele. Este mult mai ușor să accepți că ai făcut o greșală când realizezi tu singur care au fost mecanismele care te-au împins spre ea.

- Ține sfaturile nesolicitate pentru tine

Diferența cea mai neplăcută între terapie și o discuție cu un prieten este dată de avalanșa de sfaturi nesolicitate. Sfaturile vin cu cele mai bune intenții, dar sunt obositoare și nasc o vehemență distructivă. De obicei, povestim ce avem pe suflet pentru că ne ajută să înțelegem mai bine ce se petrece cu noi. Când verbalizăm o problemă, soluțiile apar mai ușor. Dacă îți sfaturile nesolicitate pentru tine, îi permiți celuilalt să găsească propriile soluții, să-și descarce sufletul. Iar dacă îți se cere sfatul (și îți se va cere), oferă-l fără să ai pretenția să fie urmat și, mai ales, fără să te bosumfli dacă este considerat un sfat nepotrivit.

- Respectă timpul celuilalt

Ah, cât de tentant este să pui mâna pe telefon și să povestești unui prieten fiecare nimic care îți se întâmplă! De multe ori, exact asta construiește o prietenie pe care te

poți bizui. Dar nu uita niciodată că programul nostru diferă și o zi aerisită pentru tine poate fi o zi foarte aglomerată pentru o altă persoană. De drag, va încerca să te asculte, dar dacă o face cu un ochi în monitor sau cu ochii lipiți de ceas pentru că urmează un meeting, iar prezentarea nu se scrie singură, amână discuția, oricât de stringent ar fi subiectul, pentru un moment în care timpul nu presează pe nimeni. Multitaskingul, de multe ori, este supraevaluat.

- Nu-ți transforma prietenii în coș de gunoi!

Deziluzii, tristeți, probleme de suflet sau financiare, conflicte la muncă, frici: le simțim cu toții efectul negativ și, sigur, rețeaua de sprijin este acolo. Însă gândește-te cum e când ai o zi bună și cineva din rețeaua de sprijin te scoate la o cafea pentru a-ți povesti ceva greu de dus. Simți tensiunea în umeri, empatizezi și plătești un preț. Ai preluat din povară. E firesc într-o prietenie, cu condiția să nu ne copleșim exclusiv cu trăirile greu de dus. Să împărtășim și reușitele și să ne eliberăm de micile probleme cu umor, și ... fără patimă. O plimbare prin parc sau o piesă preferată ascultată în căști ar putea rezolva micile frustrări și ne-ar relaxa mintea. Prietenii aceia speciali nu sunt coșuri de gunoi, sunt cei mai prețioși oameni din viața noastră și nu vrem să-i încercăm inutil cu balast.

- Fii onest, dar cu tact

Oare poate vreodată onestitatea brută să fie constructivă? Oare există cu adevărat critică constructivă într-o prietenie sau în relația de cuplu? Să ne imaginăm o metaforă. O prietenă se tunde scurt și ți se pare că-i stă oribil. La prima vedere, onest ar fi să-i spui. Dar dacă te gândești de două ori, este percepția ta. Poate ei îi place sau încă nu este hotărâtă dacă îi place. Oricum ar fi, cert e că părul nu-i va crește peste noapte, deci un feedback negativ îi va adânci nesiguranța. Caută un aspect pozitiv ("părul se va regenera frumos") și abia apoi, după ce părul crește, poți spune că ție ți se pare că o avantajează mai degrabă părul lung. Nu vorbim despre minciuni, ci despre blândețe. Evident, povestea cu părul este o metaforă pentru situații infinite mai sensibile sau mai importante.

- Construiți tradiții și ritualuri

O prietenie de cursă lungă trece prin etape bune și prin etape mai puțin bune. Ca-n căsnicie, ne suntem alături "la bine și la greu", fiecare hop traversat împreună dă și mai multă putere relației. Dar și momentele vesele, cele în care râdem, facem planuri, vacanțele și celebrările sunt la fel de importante pentru a construi prietenii pe termen lung. Cred în puterea ritualurilor și a tradițiilor personale, avem nevoie de ele pentru a marca momente și a ne găsi repere în timp, inclusiv pe perioade scurte.

Avem tehnologia la îndemână, sunt sigur că dacă Whatsapp-ul ar putea vorbi (sper să nu poată) ar avea romane întregi de povestit. Însă ritualurile se construiesc IRL (In Real Life) și pe îndelete. De exemplu, o cafea aburindă în bucătărie, cu biscuiți cu ghimbir. Sau yoga în weekend. Sau un picnic. Orice ne face plăcere, repetat la intervale regulate, devine tradiție, ritual. Iar rețeaua de sprijin, prietenii-familie, sunt cel mai bun antidot împotriva izolării. De aceea merită să avem grijă unii de alții și să celebrăm prin mici gesturi de apreciere reciprocă faptul că ne-am găsit tocmai noi într-o lume cu peste 7 miliarde de oameni.

Iar dacă încă mai aveți îndoieli și vă imaginați că vă este la fel de bine și fără această rețea de sprijin, luați în calcul sfatul Roxanei Grigorean: "*Opusul împărtășirii*"

și al relaționării este însingurarea, care are efecte negative demonstrate asupra sănătății noastre fizice și psihice. Discutând cu cei apropiați ce ni se întâmplă, construim practic relații bazate pe încredere și acceptare, înțelegem că ceea ce ni se întâmplă e deseori o problemă cu care se confruntă mai multă lume, putem cere și primi ajutor și sprijin. Descoperim noi perspective și, practic, creștem ca indivizi. Șansele să rămânem blocați într-o singură perspectivă și să ne însingurăm scad, iar șansele să găsim rezolvări ale problemei sau pur și simplu să fie cineva lângă noi de-a lungul unei situații dificile, cresc. Compasiunea umană și comunicarea sunt elemente cheie ale sănătății psihice, fie că vorbim de cultivarea ei, fie că vorbim de însănătoșire și vindecare după o situație dificilă.”

Acum poate e mai ușor de înțeles cum ”sprijinul necondiționat” este atât de important în interacțiunea interumană. Parcă metafora cu corbii care nu ”își scot ochii” între ei, prinde contur și sens.

Strămoșii noștri au fost fini observatori ai naturii, sesizând cele mai mici, dar însemnate, comportamente ale viețuitoarelor cu care coabităm. Faptul că au observat este una, dar au realizat faptul că ar fi deosebit de util dacă și noi am ”împrumuta” câte ceva din comportamentul lor. ”Corb la corb nu-și scoate ochii” nu este altceva decât un îndemn la a ne construi ”rețele de sprijin” și ce e și mai important, la a conștientiza ”legea apartenenței” noastre.

A nu lua în seamă ”legea apartenenței”, de cele mai multe ori, poate duce la crearea unor karme colective sau de grup, pe care le vom purta cu noi pe tot periplul nostru prin lumea materială, karme ce pot fi transmise și urmașilor noștri.

Extensia proverbului

Se pare că o singură categorie din societate a luat în serios proverbul, și anume: politicienii. Adevărul e că nu numai că l-au luat în serios, dar l-au adus la nivele de performanță nebănuite de bieții ”corbi”.

Trăim într-o pseudo democrație în care cei care se îmbulzesc să ne conducă, au în existența lor două etape distincte.

- perioada de campanie electorală

În campanie toți debordează de principii și doctrine politice cât mai ”apetisante pentru populația naivă. Se promite la greu, chiar lucruri utopice, dar care prind bine la mase.

- perioada post campanie

Aceasta e perioada adevărului, promisiunile devin, pentru toată lumea, doar niște baliverne, care imediat după numărarea voturilor devin istorie.

Poporul trăiește practic un ciclu care se repetă la infinit. De ce spun că acești politicieni au perfecționat conduita ”corbilor”? Păi, față de masele care îi ”idolatrizează”, ei se luptă între ei pe principii și doctrine politice, iar în spate sunt toți o apă și-un pământ. Fac afaceri transpartinice, se acoperă unii pe alții, în timp ce în

prime-time își joacă piesele lor caragialiene. Toți nu sunt altceva decât niște "Agamițe Dandanache" care pe față sforăie unii la alții, dar în spate se țin strâns legați de mâini, căci atât "legea apartenenței", cât și "sprijinul necondiționat" funcționează perfect. Așa cum spunea un clasic în viață: " pentru a fi politician trebuie să ai aptitudini de femeie ușoară, altfel nu te poți menține pe taburet".

Deci proverbul "corb la corb nu-și scoate ochii" e de mare actualitate, din păcate.

Hai să preluăm de la "corbi" ce e bun pentru noi.

Succes.